

Ζαχαρίας Π. Κοτσιμπός (6-5-2019)

Το Δημοτικό μας Σχολείο όπως είναι σήμερα!. Ούτε θρανία, ούτε και η ελάχιστη φροντίδα συντήρησης.

Αυτός ο χώρος που θα έπρεπε από όλους μας να αντιμετωπίζεται με ευλάβεια, παραμένει εκεί απόμερα στην άκρη του χωριού μας, μόνος και απομονωμένος. Το δυστύχημα για τις μελλοντικές μας τύψεις είναι ότι βρίσκεται στο «έμπα» του χωριού και κανείς μας δε θα μπορεί να υπερασπίσει τη σημερινή αδιαφορία του. Μια αδιαφορία ανάλογη με αυτή του Μηχανοστασίου, που τα κροκοδείλια δάκρυα ήρθαν πολύ όψιμα και κατόπιν εορτής. Και ανησυχώ προσωπικά μήπως και η τύχη του δικού μας σχολείου θα είναι ακριβώς μια παρόμοια κατεδάφιση, γιατί ΤΟΤΕ το κόστος συντήρησης θα είναι εντελώς απαγορευτικό. Σήμερα, αν και παρατηρούνται σοβαρές διαμπερείς ρωγμές στην τοιχοποιία του (δηλωτικές μιας μελλοντικής πιθανής κατάρρευσης) το κόστος αποκατάστασης είναι ακόμη εφικτό. Δε θα πρέπει νομίζω να αφήνουμε όλες τις ενέργειες στις τοπικές αρχές, ούτε να αποδίδουμε σε αυτές ευθύνες, όταν εμείς από μόνοι μας δεν έχουμε κάνει κάτι.

Μπορεί σήμερα να έχουμε χάσει μόνο τον πλούτο του σχολείου που υπήρχε μέσα του (τη δανειστική βιβλιοθήκη με τα βιβλία που όλοι λίγο ως πολύ διαβάσαμε και τα θρανία που όλοι καθίσαμε και σκαλίσαμε τα αρχικά μας πάνω σ' αυτά). Σε λίγο, ΑΝ ΠΑΡΑΜΕΙΝΟΥΜΕ ΑΠΛΟΙ ΘΕΑΤΕΣ, θα χάσουμε και το ίδιο το κτίριο. Ίσως να είμαστε το μόνο χωριό που δεν έχει τιμήσει έναν τέτοιο χώρο, και ασφαλώς αποτελεί ντροπή μας. Ας θυμηθούμε την προσπάθεια του αείμνηστου συγχωριανού μας ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΚΟΛΙΓΑ που ως πρόεδρος του συλλόγου μας φρόντιζε όχι για τη συντήρησή του, αλλά για την ανάδειξή του. Και ας ενστερνιστούμε την άποψη του Απόστολου Πολυζωΐδη (του ζωγράφου) σε πρόσφατη συνάντησή μας, που πιστεύει ότι μπορούμε ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ να κάνουμε κάτι. Τον τρόπο θα τον βρούμε. Την απόφαση πρέπει να πάρουμε. Πριν να είναι και πάλι αργά.

6-5-2019